

Chương 4

4.10.1971

“Anh hẹn em cuối tuần/Chờ nhau nơi cuối phố/Biết anh thích màu trời/Em đã bồi hồi, chọn màu áo xanh/Sáng chủ nhật trời trong/Nhưng trong lòng dâng sóng/Chẳng thấy bóng anh sang/Đêm thứ hai thu vàng/Đêm thứ ba thu tàn/Mùa đông thứ tư sang...”

Bạn, đừng hát nữa, mà làm nao lòng bộ đội. Ta bước trên đồi bạch đàn, dưới chân là đá sỏi... Chao ôi, bầu trời xanh quá,

màu áo thân yêu của ta đã xếp lại nơi nhà...

Bạn, đừng hát nữa, mà làm nao lòng bộ đội. Ta bước trên đồi bạch đàn, dưới chân là đá sỏi... Chao ôi, bầu trời xanh quá, màu áo thân yêu của ta đã xếp lại nơi nhà... Bao giờ hai đứa hẹn nhau, hẹn ở đầu phố... ời cái phố thẳng tắp những cây, những ngôi nhà. Chắc phố buồn lắm đấy, vì vắng bóng lũ trẻ đá cầu, đi câu con cá trắng... Vắng một giọng cười...

Ao ước lắm, một lần gặp bạn, một lần nữa thôi cũng được ta sẽ nói hết, ta sẽ nói hết.

Phố đừng cười nhé, dạn thế rồi mà lá cứ reo reo....

Sao khi ở gần với phố, chẳng yêu phố nhiều hơn nữa, để bây giờ hối tiếc... ừ, thời gian... Bảy ngày là đủ một tuần. Không phải 7 ngày chờ mong nữa, mà dằng dặc...

Đôi bạch đàn vẫn thong thả đồng ca bài hát cổ xưa của mình. Bạch đàn ơi, bỏ ngõ gì mà em xoè lá? Hương bạch đàn, nhựa bạch đàn gợi điều mơ mộng quá... Em ở đâu chẳng về, anh dặt tay em... Qua đôi này, là tới đôi sim, tới đôi hạt dẻ. Sim cuối

mùa, đừng bắt đền, làm moi em tím. Tím lưng đòi là màu tím hoa mua, không, chẳng phải đâu đấy là màu tím Huế, màu tím của em...

Chao ôi, là nhớ... Mình tưởng tượng thấy bóng dáng yêu dấu đang nép sau thân bạch đàn ứ nhựa. Đừng giận gì nữa hết, xa nhau lâu rồi, còn có điều gì để giận... Hay P. giận vì lá thư cuối tháng 6 không được trả lời? Không viết nỗi P. ạ, không sao viết nỗi,

vì nỗi thương cảm sâu sa bóp nghẹt trái tim T...

Khuôn mặt dịu dàng ấy, sao hôm nay im lặng thế, xôn xao trong lòng ta, là vần thơ của nhà thơ nào, lâu lắm không nhớ rõ, cứ lan lan...

“Em đã nói biết bao lời, Với cha, với mẹ, với người xung quanh Với biển cả với cây xanh Sao em không nói với anh một lời?...”

Ôi, giọng nói ấy, cứ làm ta rạo rục, giọng nói đánh thức trong ta những niềm xao xuyến đã chết lặng và làm cho hồn ta, trái tim ta tràn đầy hạnh phúc. Suốt từ hôm ấy... Hơi thở ấy đã phả vào từng sợi tóc,

bàn tay thân yêu ấy đã xoa dịu cho ta
nhưng vết thương. Ta tưởng chừng có thể
tan biến đi, “thân cát bụi lại trở về cát
bụi”... Ta muốn sụp xuống trước trái tim
trong sáng ấy... ời, thần tượng của ước mơ
ta...

Luôn luôn ta mơ ước, ta khao khát, một
buổi sáng đẹp trời, nhớ một màu xanh kỳ
đị, ta thức giấc trong hạnh phúc. Một
người đang chờ ta, đang đợi ta. Đó là P.,
đó là P. yêu dấu...

Ta khao khát một sớm mùa hạ, cùng nắm
tay P. trong phòng đọc sách... Mùi sách

quyển rũ hay gì mà làm ta xao xuyến thế?

Ta thường mơ, một mùa nào đó, dẫu là mùa đông ướt át và nhầy nhụa... Ta đứng trên sân ga lắng nghe tiếng mưa đuổi nhau trên bức tường rêu xám. Lòng ta đâu có thế, ta đứng chờ...

Và kia, P. yêu dẫu của ta, từ trên tàu bước xuống, P. ùa vào lòng ta hay ta chạy đến dụi đầu vào gò má ấy, mấy năm trời còn gì nữa. P. hé miệng cười, nhưng ta đọc trong đôi mắt một màu ươn ướt. P. đưa ta về ngôi nhà 72, mới một lần ta hững hờ đến. Và P. sẽ kể cho ta vô vàn chuyện trên đất

nước xa xôi.

Còn ta, sẽ kể cho P., về chuyện đời, về những đôi phi lao Hà Bắc, mà mỗi bóng áo đều gợi nhớ tới P., sẽ kể cho P. những “mảnh liềm trăng cong một nỗi nhớ nhau”...

Ta sẽ kể cho P. rằng: P. ơi, một buổi họp trong đình, đình cũ kỹ, ống máng han rỉ, ta thềm được tay cầm khẩu súng loáng ngời ánh thép. Đạn vuốt nòng lăm, ta yêu khẩu AK này như yêu người nào ấy, khẩu súng ơi, súng sẽ gắn bó với đời ta, cùng

sống chết với ta...

Khi ấy, chắc hẳn ta sẽ lại nói với P. rằng, cả cuộc đời ta, cuộc sống riêng tư của ta thuộc về P. vĩnh viễn. Từ lâu rồi, cuộc sống tâm hồn của ta tan biến đi trong tình cảm nồng nàn của P., cái lò lửa rực hồng ấy.

Tới đây, ta mới hiểu thế nào là sự sợ hãi khi phải vĩnh viễn xa P. Đừng, lạy chúa, viễn cảnh ấy đừng bao giờ xảy ra cả, đừng, mà ta sống với ai, sống tro trọi và cô đơn thế, ta làm sao sống nổi.

Khổ vô cùng là nói thật chỗ yếu của lòng

mình. Ta đâu muốn thế. P. bảo: “Thích thư T. lắm!” Chẳng phải thế đâu P. ạ, rồi sau này nhiều năm, quay nhìn về dĩ vãng P. sẽ cười và lúc đó hết cả “thích thư T. lắm”. Lúc đó, những lá thư mà T. viết bằng những trưa không ngủ, bằng đêm khuya yên lặng trên trường Tổng hợp, trên mỏm đồi xa xôi này, viết bằng cả tâm hồn, bằng tất cả nỗi xao xuyến của trái tim – chỉ là một mớ giấy tầm thường, cần phải vứt đi.

Nhưng cũng chẳng sao, và cũng phải thôi. Vì ta chỉ thú nhận điều đó với riêng P., với một mình P. thôi. Ai chưa gặp ta cũng đều

bảo ta ngớ ngẩn. Ai mới gặp ta cũng bảo rằng: Mình quý, mình thương. Ai ở với ta một thời gian cũng trở vào mặt ta mà bảo: Dở người!...

Còn ta, chỉ cười, chỉ khóc. Ta bay trên mây, dưới gió. Ta đã gặp ai đâu, ngoài người ta yêu quý, mà có một lần ta đã xoa tay vĩnh biệt! Rồi đây, người ấy có tự xa rời ta không, không biết. Có phải đời ta là cầm AK đánh giặc. Đứng trên đồi phun lửa vào kẻ thù, dạn dày, thâm lặn... chẳng cần ai biết đến đâu. Rồi lúc nào ta chết, chỉ cầu

xin một điều, trên nắm mồ của ta là cây
bạch đàn; cây bạch đàn mảnh dẻ...

Nằm trong lòng đất, giá còn được nghĩ, ta
sẽ làm thơ, ừ, làm thơ, làm toán... Chà, lập
dị, lập dị, ngớ ngẩn đến thế nữa cơ.

Sao bây giờ ghét đời sinh viên đến thế.
Thông thạo và ọp ẹp. Phải sống khỏe
mạnh, dữ dội trong lửa đạn.

Dân quý anh bộ đội. Bọn mình đi xin tre
về làm nhà ở. Tre đây, ngoài vườn, anh cứ
ra mà chặt. Tre đực, tre cái, tre bánh tẻ đan
lóng đôi, lóng một, đan sọt đeo đá sau
lưng. Cây tre VN, lòng bà mẹ VN, có phải

bây giờ ta mới hiểu đâu. Nhưng bây giờ ta mới được nhìn, được thấy...

